

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Connimbricensi Academia
Sacrarum Litterarum primarii Professoris Opvs, De Virtvte
Et Statv Religionis**

Qvo Quid Contineatvr, Index proximus indicabit

De Obligationibus Religiosorum ex Regula, Prælatione & subiectione
regulari prouenientibus, De varietate Religionum tam in genere, quàm in
specie, De Religione Societatis Iesv in particulari

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1626

III. An ad frequenter celebrandum, vel communicandum religiosi Societatis
specialiter obligentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93501](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93501)

Videtur nimia licentia, sed restringenda est, vel ad quamcumque horam eiusdem noctis, vel saltem ad quamcumque horam diei Ecclesiastici, qui quoad hunc effectum, finito completorio incipit computari. De aliis autem horis dicit, & alias horas de mane usque ad vespas exclusivae. In quibus verbis ambiguum est, quid vespas nomine significetur, potest enim significari, vel quidam pars, seu hora officij canonici, iuxta communem modum loquendi Ecclesiæ, vel ipsum tempus pomeridianum, iuxta usum scripturæ vulgariter etiam retentum. Si ergo sumatur priori modo, ibi non conceditur facultas anticipandi vespas, ita vt ante prandium dici possint, estque valde restricta concessio: si autem sumatur posteriori modo, sensus erit vt omnes horæ minores possint anteponi, & mane recitari, vel postponi, & recitari vespas, & sic ferè eadem est concessio. Sic autem vix intelligo ad quid addita sit illa particula exclusivae, & ideo prior sensus videtur magis intentus, & fortasse ob eam causam Pius V. explicavit eam extensionem, usque ad completorium. Potest etiam in illo indulto Leonis notari alia restrictio: quia solum conceditur hæc facultas, quando religiosi habent alias occupationes, inferius verò ita hoc exponitur, vt recitat in sensum supra nobis explicatum, & illud confirmare videatur: ait enim, etiam si occupatio non sit multum necessaria, sed satis est, quod cogitent nunc deotius & quietius dicere.

CAPVT III.

Verum ad frequenter celebrandum, vel communicand. in, religiosi Societ. atis speculiter obligetur.

Inter exteriora media, quæ ex se vim habent sanctificandi, & vivendi animam Deo, primum ac præcipuum est sacrosanctum Eucharistiæ sacramentum, quod duplicem vim habet, sacrificiali scilicet, & sacramenti, & de utroque breviter dicendum est, tam pro sacerdotibus, ad quos spectat hoc sacrificium celebrare, quam pro aliis omnibus non sacerdotibus, qui Missam audire & communicare possunt & debent.

Principi. part. Quia pro priori parte tituli de frequentia celebratione.

I. Primo ergo circa celebrationem Missæ duo illa vulgaria puncta distingui possunt, scilicet, exercitii actus, & specificatio, seu modus eius, nam de utroque aliquid in constitutionibus Societatis ordinatum est, & aliquid in privilegiis est concessum, quod breviter explicandum est. Et in primis de exercitio, seu frequentia celebrationis statuitur, vt Missæ sacrificium crebrius quàm octavo quoque die à sacerdotibus offeratur, ita in examine c. 4. §. 25. in 6. verò p. constit. c. 3. §. 2. solum dicitur, ne ultra octo dies differatur, sine causis iudicio superioris legitimis. Verum hæc negatio per priorem affirmationem explicanda est, nam intentio statuentis reuera fuit commendare hanc frequentiam, vnde in eodem loco generaliter dixit, sacramentorum frequentia valde commendatur, & in tertia regula sacerdotum dicitur, vt ita vivere studeant, vt merito quotidie celebrare possint. Non fuit autem hæc frequentia omnino determinata, ac præscripta, quia minorem quàm quotidianam, non expediebat definire, nam viris religiosi non est minor cõsulenda, cum hæc per se melior, ac perfectior sit, & ad maiorem Dei gloriam, totiusque Ecclesiæ utilitatem pertineat. Totam autem illam sub regula ponere non oportebat propter varias causas, & occasiones eam intermittendi, quæ moraliter occurrere possunt, & ideo consultius visum est solum generatim consilium huius frequentia indicare. Quo factum est vt tam recepta consuetudine in Societate hoc observetur, vt non nisi raro, & ob extraordinariam causam, quotidianum sacrificium omittatur, & hæc de primo puncto.

Circa punctum aliud, ad specificationem actus, pertinere censemus modum tam internum, quàm externum, decenter, ac religiose offerendi hoc sacrificium. In quo præterea, quæ communia sunt omnibus sacerdotibus, & sub præceptum cadunt, de quibus tom. 3. de Sacramentis disp. 81. & sequent. dictum est, peculiare est Societati, vt pro ministerio nullum stipendium temporale, etiam per modum elemosynæ accipiat. Per quod (vt alias rationes supra lib. 4. cap. 7. à numer. 8. tactas omittamus) ablata est omnis occasio offerendi hoc sacrificium intuitu etiam secundario alicuius commodi temporalis, sed solum propter Dei gloriam propriam sanctificationem, Ecclesiæ, & proximorum spirituale auxilium, quæ est vna ex perfectissimis circumstantiis, quæ ad perfectum modum exercendi hoc ministerium pertinere possunt. Deinde adiungenda est interna præparatio per cordis munditiam, & alias congruentes dispositiones: quæ res tota hoc unico verbo proponitur in illa regula 3. Sacerdotum nam post verba citata, Ita vivere studeant, vt quotidie merito celebrare possint, addit, ad idque conducet, (quantum ex constitutione octavo vt minimum quoque die consecrari teneantur) sapinus in hebdomada consecrari. Tandem pro externo ritu ita statuitur 4. p. Constit. c. 8. §. 2. In ratione Missæ dicenda, vt præter intelligentiam, & devotionem internam, decentem etiam habeant exteriorem modum, omnes instituantur. Quod in regula 4. Sacerdotum magis explicatur quoad pronuntiationem, & temporis moram, quæ & propriæ devotioni satis sit, & aliis non sit onerosa, sed potius adificationi, & in vtroque loco de caeremoniis Missæ ordinatur, vt Societas accuratè observet ritum, quem Apostolica sedes peculiariter approbaverit: vnde etiam fiet, quod in dicta constitutione & aliis valde commendatur, vt nostri Sacerdotes inter se vniformitatem in Missa dicenda teneant, quod etiam inter media ad vnionem charitatis ponitur 8. p. Constit. c. 1. §. 8. Nam cum religio per se primò Sacerdotum sit, vt lib. 1. cap. 5. diximus: merito in eo munere, quod inter Sacerdotalia maximum est, præcipuam curam, & diligentiam adhibere debet.

II. Quod si quis ad id illud non suffragia nostris, de quibus in Constitutionibus mentio fit, nollet, iacere, motus obli-gantur.

Occurrat statim dicendum de his, pro quibus Missa in Societate dicenda sunt ex obligatione regulæ. Sed in hoc, præter obligationem offerendi, sacrificium pro defunctis, vel focis, vel fundatoribus nostris, de quibus in Constitutionibus mentio fit, nulla est alia ordinaria obligatio, nisi superiores illam imponant. De qua tota obligatione conitatur transcendere ordinariam regulæ vel obedientiæ obligationem, iuxta d. 1. in c. præcedente, quæ hic applicari possunt. Solum oportet observare, si alicubi hæc obligatio suffragiorum suscepta sit, vt annexa alicui Ecclesiæ, vel monasterio, quod à Pontifice Collegio alicui Societatis vnitur, tunc obligationem implendi illud onus esse rigorosam, & de iustitia, quia res transit cum onere suo: illud autem onus erat tali rei coniunctum: ergo cum illo tranxit ad Societatem, seu sicut Societatis Collegium suscepit tales fructus, & commodum, ita etiam & tale onus, & eandem obligationem: nullum est enim, vt qui sentit commodum, sentiat & onus. Nec aliud posset iuste fieri: nam licet Papa per modum commutationis posset illud onus auferre, contentus aliis oneribus Societatis, tamen nisi expresse id declararet, non præsumitur, nec fortasse fieri potest sine gravissima causa, quia verò talis obligatio est aliena ab instituto, & modo Societatis, ideo etiam raro suscipitur, & non sine Pontificis facultate.

III. Quod si quis ad id illud non suffragia nostris, de quibus in Constitutionibus mentio fit, nollet, iacere, motus obli-gantur.

Atque hinc intelligitur merito Apostolicam sedem aliqua concessione privilegia Societati, ad hoc ministerium pertinentia, vt facilius & frequentius fieri posset. Duo verò præcipue sunt notanda. Vnu est quo conceditur religiosi Societatis vt possint diuinum

IV. Privilegium celebrandi ante recitationem matutini num. offi-cina.

diuinum officium Missæ postponere, seu quod idē est Missam dicere, Matutino aut Prima (de alijs enim horis nulla erat difficultas) nondum recitatis. Ita concedit Iulius III. dicta Bulla 2. his tamen verbis, quæ non parum scrupuli ingerere videntur. *Vt tu* (inquit ad Præpositum generalem) *& pro tempore existentes religiosi Societatis huiusmodi, ex legitimis, ac iustis causis, in quo tuam, & successorum tuorum præpositorum generalium pro tempore existentium, & aliorum, quos ad hoc substitueris conscientiam oneramus, officium ipsum celebrationi Missæ libere, & absque conscientie scrupulo postponere possitis.* Ex quo tenore verborum colligitur primò. Pontificem per hæc verba non concedere omnibus de Societate immediatè hanc facultatem, sed solum de licentia Præpositi generalis, vel alterius, quem ad illam cōcedendam ipse substituerit, alioquin non horum tantum, sed omnium conscientiam grauaret. Et ita in Compendio priuilegiolorum verbo *Hora canonica* §. 1. additum est à P. N. generali; *Hæc facultate dum opus fuerit vti poterunt itinerantes, reliqui vero ex concessione superioris.* Quamuis enim ex declaratione Gregorij XIII. religiosi Societatis vti nō possint facultatibus & priuilegijs à Pontificibus Societati concessis, nisi de licentia superiorum: nihilominus in hac facultate, ex speciali forma & modo illius hoc est necessarium.

V.
Quid in eo
concedatur.

Deinde difficile est intelligere, quid peculiare cōcedat hoc priuilegium, nam ex legitima causa, sine priuilegio hoc fieri potest iuxta probabiliorem sententiam quam amplexi sumus to. 3. in 3. p. tractando de sacrificio Missæ, disp. 82. sect. 1. & supra tract. 4. lib. 4. cap. 27. hic autem solum fit concessio ex legitimis, ac iustis causis, & cum tanta exaggeratione, vt dicat Pontifex superiores teneri in conscientia ad eas examinandas, & expendendas, atque adeo ad non facile concedendam hanc facultatem. Vnde quis existimare potest, Pontificem in hac cōcessione multum fauere opinioni Nauarri asserentis esse peccatum mortale Missam dicere ante recitatum matutinum. Sed hoc necessarium non est, nec satisfaciunt, nam idem Nauarrus tract. de horis canonicis cap. 21. num. 30. suam opinionem limitat, ne procedat, quando aliqua iusta de causa hoc fieret: ergo si Pontifex hic requirit iustam causam, nihil concedit: dicendum ergo est in primis non esse necessariū, vt priuilegium aliquid concedat præter commune ius certum, sed satis esse, vt quando ius est dubium detur ad tollendos scrupulos, vt in simili adnotauit Nauarrus de oratione c. 19. conclus. 9. num. 87. & hic insinuat, cum dicitur, *absque conscientie scrupulo.* Deinde dicitur, quamuis Pontifex hic postulet iustam causam, non oportere intelligi de tota causa, quæ iuxta opinionem Nauarri necessaria est ad interpretationem faciendam; minor enim sufficiet, etiam iuxta illam opinionem, adiuncto priuilegio.

VI.
De priuilegio celebrandi
ante aurorā.

Aliud priuilegium specialiter concessit Gregor. XIII. presbyteris Societatis, quod refertur in compendio priuilegiolorum, verbo *Missæ* §. 3. scilicet, vt per horam ante aurorā, vel infra horam post meridiem possint ex legitima causa, & de licentia Præpositi generalis, vel alterius ab eo deputati, Missam celebrare: per quam magis explicatur similis concessio facta à Paulo III. in Bulla, *Cum inter cunctas*, anni 1545. Quod priuilegium parum etiam concedere videtur, quia ex causa iusta, absque speciali priuilegio id fieri potest; vt est communior sententia Doctorum, vt latius dixi in 3. tom. 3. p. disp. 80. sect. 4. vbi etiam priuilegium hoc generaliter explicauimus, & ex ibi dictis constat, quoad anticipationem multū posse operari hoc priuilegium, quia intelligendum est de vna hora ante totum illud tempus auroræ, in quo iure ordinario potest Missæ sacrificiū inchoari: & licet fortasse in aliquo raro casu, per epicheiā,

possit absque priuilegio id fieri, raro tamen & non sine extraordinaria causa, & necessitate, virtutem huius priuilegij frequentius id fieri potest, & ex communibus causis; vt gratia itineris, vel propter commoditatem communicandi infirmum, vel aliam similem, etiam si necessitas magna non sit.

Dices, esto hoc non liceat iure communis: tamen Episcopus potest in hoc dispensare, vt est communis sententia, quam loco citato retuli: ergo etiam superior Societatis, qui habet iurisdictionem, quasi Episcopalem, suo iure possit hanc dispensationem concedere sine hoc priuilegio, nihil ergo denud cōcedit. Quod ita fatetur Emanuel Rodericus p. 47. art. 2. & 3. Dico tamen priuilegium hoc semper operari, vt superior facilius, & ex minori causa, & certius, magisque sine scrupulo possit hanc licentiam dare, quam sine priuilegio possit. Hæc enim est optima ratio interpretandi huiusmodi priuilegia, iuxta cap. in his, de priuilegijs, cum similibus. Denique aduerto constitutionem 2. Pij V. quæ incipit, *Sanctissimus in Christo Pater*, quæ reuocauit facultates huiusmodi, nihil obstat huic priuilegio, quia concessio Gregorij posterior est.

Alia etiam sunt priuilegia Societati cōcessa, pertinentia ad hoc sacrificiū, quantum ad altare, vel locum in quo celebrandum est, vt quod possint celebrare in priuatis oratorijs approbatis à Provincialibus, ex concessione Gregorij XIII. in Bulla, *Ad perpetuam rei memoriam*, anni 1575. Item quod in missionibus possint vbique celebrare in altari portatili, dummodo locus decens sit, ex concessione eiusdem Gregorij in Bulla, *Vsum altaris*, anni 1579. Sed hæc priuilegia sufficienter à nobis exposita sunt in 3. tom. 3. p. disp. 8. sect. 3. Quæ omnia (vt dixi) eo propius tendere videntur, vt nostri religiosi, quoad fieri possit, non impediantur à quotidiano viti, & frequentia huius altissimi sacrificij. Sunt vero alia, quæ respiciunt commodum proximorum, vt facultas bis in die celebrandi in remotissimis regionibus, vbi pauci sunt sacerdotes, & ideo vnus plurium populorum curam suscipere cogitur, in Bulla vltima Pauli III. & alia, quæ per se facilia sunt, & ideo de hoc sacerdotum officio hæc sunt satis.

Quæ frequentia communicare debeant religiosi Societatis, qui sacerdotes non sunt.

Superest vt de non sacerdotibus dicamus, quantum hoc sacrificiū, & fructum eius participare possint, in quo omnes religiosi Societatis æquiparantur, siue coadiutores temporales sint, siue scholares, siue aliquem ordinem sacrum habeant, siue nullum. Potest autem laicus participare hoc diuinum mysterium, tam vt sacrificiū, audiendo Missam, vel ministrando in ea, quam vt sacramentum communicando, & vtroque modo obligantur religiosi Societatis non sacerdotes, ad aliquid speciale ex vi suæ regulæ. Nam in primis tenentur omnes diebus singulis Missæ sacrificio interesse, siue ministrando, siue audiendo 4. p. constit. c. 4. §. 3. & 4. in regulis communibus reg. 2. Omnes quoties sacro decenter interfuerint. De qua regula nihil dicere oportet, cum non sit specialis Societatis, sed valde communis, ita vt non solum à religiosis, sed etiam à mediocribus Christianis obseruetur cum commode potest. Prescribitur autem superioribus localibus in suis cuiusque regulis, Præpositi 49. & Rectoris 45. vt dicta regulam faciant obseruari.

De altera verò parte, scilicet, communione huius diuinissimi sacramenti, commune etiam est, vt religiosi ex vi sui status frequentius communicare debeant. Nam in Clem. 1. §. *sanè*, de statu monachorum, & sequenti singulis mensibus iniungitur monachis communio, & quoad quod ad omnes religiosos extendunt Glossæ ibi, & magis Cardin.

Vide *de or.*
nom. 1. lib. 7.
6. 40.

Frequentia
his in mje.

XI.
Frequentia
singulis heb-
domad. in
Societ.

XII.
Octo dierū
frequentia
antiquitati
consona.

Cardin. quæst. 3. & 4. alij. Citatur etiam Oldradus conf. 122. & de monialibus expresse Trident. sess. 25. de regularib. cap. 10. An verò hæc obligatio sit ex proprio præcepto, vel solum per modum simplicis ordinationis, nunc non disputo, videantur quæ dixi in 3. tom. disput. 70. sect. 2. Ultra hoc commune ius, aliquæ religiones frequentioem vsum huius diuini Sacramenti obseruant: nam D. Hieronymus in regula monialium (si illius est) cap. 19. statuit vt bis in mense, vel sæpius communicent, & similiter in cōstitutionibus Minorum factis à Guiliel. Freder. c. 4. & à Ioan. Capistr. c. 7. statuitur, vt decimo quinto quoque die fratres, in conuentuali Missa communicent.

Societatis autem constitutio octauo quoque die communicare præcipit, Reg. 6. in summar. constitut. Constituitur oportet, & sanctissimum Sacramentum Eucharistie accipiant octauo quoque die. & habetur in exam. cap. 4. §. 25. vbi additur limitatio, nisi confessario aliquod esse ad communionem impedimentum videretur. Quod non solum de impedimento necessario intelligendum est, id enim addere non oportebat, sed etiam de quocunque genere impedimenti, ratione cuius consultius videatur communionem differre. Itaque qui consilio seu iudicio confessoris communionem differt, contra regulam non facit: idemque est de iudicio superioris, vt expresse declaratur 3. p. constit. cap. 1. §. 11. vbi dicitur: Nisi aliqua de causa aliud superiori videretur. Est autem ibi notanda particula, scilicet, cum dicitur, & octauo quoque die scilicet ad confessionis, & communionis sacramentum accedant, nam per dictam particulam indicatur, hanc debere esse minimam frequentiam, & consequenter insinuat maior non denegari, sed permitti. Tamen in 4. p. constit. c. 4. §. 3. hoc amplius explicatur in declaratione lit. B. frequentius (dicitur ibi) quam octauo quoque die communicare: non nisi peculiares ob causas, & potius necessitas, quam deuotionis habitus ratio permittitur. Sed in hoc loco sermo peculiariter est de scholasticis, qui propter occupationem, vel distractionem studiorum non permittunt frequentius communicare, nisi cum dictis limitationibus. In prioriautem loco generalior sermo est de his, qui in probationibus versantur, & ideo non tanta limitatio adhibetur. Et similiter in 6. p. constit. cap. 3. §. 2. vbi etiam generalis est sermo de omnibus iam Societati incorporatis, solum negatiue dicitur: Differri autem non debet communicatio ultra octo dies, & ita declaratur, in regulis Rectoris reg. 34. vbi adduntur duo. Primum cum scholasticis dispensari posse, vt diebus solennibus, etiam communicent, cuiusmodi sunt festa Apostolorum, & maiora alia. Secundum vt coadiutoribus, & his qui literis non dant operam, longe facilius concedi possit, vt intra hebdomadam communicent.

Hæc ergo frequentia octauæ diei inuolabili ferè consuetudine recepta est, ita vt rarissime illa exceptio, nisi confessor, vel superior aliud iudicet, ad votum applicetur, nisi causa agritudinis: atque etiam tunc, quoad fieri potest, procuratur, vt communicatio infirmorum ultra octo dies non differatur, vt in regula 13. infirmarij præcipitur, estque hic mos antiquorum monachorum moribus consentaneus, nam licet separatim in cellulis habitarent, saltem dominicis diebus ad Ecclesiam conueniebant, vbi de manu præsentis Eucharistiam accipiebant, vbi de manu præsentis Palladij colligitur, cap. 38. de Pachomio & sociis, & cap. 59. & 61. de aliis: & ex Sozomeno lib. 3. Historia, cap. 14. Hinc Cassianus collat. 23. cap. vlt. reprehendit monachos, qui specie timoris, & reuerentiæ multum differunt communionem: Aestimantes (inquit) non nisi iustos & immaculatos debere præsumere, & non potius vt sanctos, mundosque nos sua participatione perficiant: qui profecto (ait) maiorem arrogantia præ-

sumptionem, quam declinare sibi videntur, incurrant, quia tunc cum ea percipiunt dignos se eius perceptione diiudicant: multo enim iustius est, vt cum hac cordis humilitate, qua credimus, & fateamur illa sacrosancta mysteria, nunquam pro merito nos posse contingere, singulis ea dominicis ob remedium nostrarum agritudinum præsumamus, &c. Et ita etiam receptum est in ordine Cisterciensium, cap. 25. suarum definitionum. Ac denique de sancto Onuphrio refertur quod singulis dominicis diebus de manu Angeli communicaret, Volaterran. lib. 17. Sabelli. lib. 2. cap. 2. Idem consilium communicandi singulis hebdomadibus, fuit ab Augustino traditum epist. 118. ad Ianuar. & nomine eius habetur in lib. de Eccles. dogmat. cap. 53.

Et licet olim maior frequentia fuerit in vfu fidelium, non solum Apostolorum temporibus, vt ex Actibus constat, viderique potest de eo Lorin. c. 2. versu 41. à §. deinde sequitur, vbi alios adducit, sed etiam postea per plures annos, vt ex Anaclet. c. peracta, de consecr. d. 1. Hieronym. Apolog. contra Iovinian. & epistola ad Luciniam, Chrysost. homil. 5. in epist. ad Timoth. & 28. in 1. ad Corinth. Cyprian in expositione orationis Dominice. Ambros. lib. 5. de sacram. cap. 4. & aliis antiquis Patribus intelligimus: nihilominus his frigidis temporibus, hæc frequentia satis magna iudicatur, vt etiam attigimus disp. 69. de sacram. sect. 4. conclus. 3. præsertim pro tota aliqua communitate. Nam D. Bonau. tom. 2. de processu relig. cap. 21. col. 4. vix dicit inueniri aliquem religiosum non sacerdotem, adeo sanctum, cui non sufficiat semel in hebdomada communicare, nisi ex speciali causa, vel in aliqua solennitate, vel extraordinaria deuotione. Ergo toti communitati religiosæ hæc frequentiam non solum permittit, sed etiam ex regula præcipere satis magna concessio est: fuit autem huic nostre religioni valde conueniens, tum propter generalem rationem, quia hoc sacramentum est fons totius sanctitatis, & perfectionis, tum ob specialem necessitatem huius status, nam ad securius tractandum cum proximis, indiget maiori frequentia, maioriq; vnione cum Christo: tum præterea, quia cum Societatis institutum sit proximis ad frequentiam sacramentorum mouere, expedit maximè vt ipsa exemplo præeat: tum denique in odium hæreticorum huius temporis, qui de hoc sacramento, eiusque frequentia male sentiunt.

C A P V T IV.

Utrum confessionis vñus, & frequentia conuenienter sint in Societate instituta: ac primum de generalibus confessionibus.

QVod frequentia huius sacramenti in quolibet statu vtilissima sit, per se notum est: maximè in statu religioso, vbi maior puritas animi postulat, & facilius etiam potest frequentissime confessio fieri. Vnde quoad hanc partem nullus est, qui non maximè laudet Societatis institutum: ex vi cuius debent omnes non sacerdotes, octauo quoque die confiteri cap. 4. exam. §. 25. 3. p. constit. c. 1. §. 11. 4. p. c. 4. §. 3. sacerdotes etiam debent, vt minimum octauo quoque die confiteri, vt in eodem loco examinis dicitur. Additur verò in regula 3. sacerdotum, quod licet ex constitutione ad hoc tantum teneantur, attamen conducet sæpius in hebdomada confiteri. Quæ verba sufficiunt, vt pro regula id positum esse intelligatur ei, qui semel facere decreuit, quod melius est. In his ergo frequentie consiliis, nulla est difficultas, nã talis frequentia, sine dubio laudabilis est: imò interdū Patres maiorem cōsulunt: Bona-

Vide thea-
trum vna
hum ex Ma-
rullo l. 4. c.
12. Muscum
l. 1. c. 10.

XIII.
Hæc frequen-
tia nunc ac-
commoda-
tor.

Ratiōne
eius in So-
cietate.

X.
Frequens
confessio
comendatur.